

23-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক আটাইতকৈ ভাগ্যৱান সন্তান কিয়নো তোমালোকৰ সন্মুখত স্বয়ং পিতা আছে, তেওঁ তোমালোকক শুনাই আছে”

*প্ৰশ্ন:- ভক্তি মাৰ্গৰ কোনটো সংস্কাৰ এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ থাকিব নোৱাৰে? কিয়?

*উত্তৰ:- ভক্তি মাৰ্গত দেৱী দেৱতাসকলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ পৰা কিবা নহয় কিবা বিচাৰি থাকে। কাৰোৱাৰ পৰা ধন বিচাৰিব, কাৰোৱাৰ পৰা পুত্ৰ বিচাৰিব। এই বিচাৰৰ সংস্কাৰ এতিয়া তোমালোকৰ থাকিব নোৱাৰে কিয়নো পিতাই সংগম যুগত তোমালোকক কামধেনু বনাই দিলে। তোমালোক পিতাৰ সমান সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা হোৱা। তোমালোকে নিজৰ প্ৰতি কোনো ইচ্ছা ৰাখিব নোৱাৰা। তোমালোকে জানিলা ফল দিওঁতা এজনেই পিতা হয়, যাক স্মৰণ কৰিলে সকলো প্ৰাপ্তি হৈ যায়, সেইকাৰণে বিচাৰৰ সংস্কাৰ সমাপ্ত হৈ যায়।

*গীত:- ওম নমঃ শিৱায় ...

ওম শান্তি। ভগৱানে কৈছে। এতিয়া ভাল দৰে বুজি লৈ আনক বুজাবলৈ এখন গীতা শাস্ত্ৰই আছে। শাস্ত্ৰসমূহ মানুহে লিখিছে। কিন্তু মানুহে ৰাজযোগ নিশিকাই। বাবাই কয় - মই 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোক ভাৰতবাসীক, হেৰুৱাই পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাইছিলো। হেৰুৱাই পুনৰাই লগ পোৱাৰ অৰ্থতো বুজোৱা হৈছে যে তোমালোকেই 84 জন্মৰ লৈ পুনৰ আহি লগ হৈছা। ৫ হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোক লগ হৈছিল আৰু তোমালোকেই আহি ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হৈছিল। পিতাই পোনপটীয়াকৈ কয়। সেই গীতা পাঠ কৰাসকলে এই কথা নকয়। পিতাই পোনপটীয়াকৈ বুজাই থৈ গৈছিল পিছত তাৰ পৰাই ভক্তি মাৰ্গত শাস্ত্ৰ লিখে। এতিয়া নাটক (ড্ৰামা) পুৰা হ'বৰ হ'ল। পুনৰ বাবাই আহি সন্তানসকলক কয়, কোনসকল সন্তানক? বাবাই কয় - বিশেষ ৰূপত তোমালোক সন্তানসকলক আৰু সাধাৰণ ৰীতিত গোটেই দুনিয়াক। তোমালোক এতিয়া সন্মুখত আছা। তোমালোকক বাবাই নিজৰ পৰিচয় দিছে। এই ৰাজযোগ তোমালোকক আৰু আন কোনেও শিকাব নোৱাৰে। বাবাই আগতেও শিকাইছিল, এতিয়াও শিকাই আছে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক পুনৰ ৰজাৰো ৰজা হ'বগৈ আৰু কোনেও স্বৰ্গৰ মালিক বনাব নোৱাৰে। মই তোমালোকৰ পিতা পুনৰ তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছো। অচ্ছা, এতিয়া বাবাই তোমালোকক বৃক্ষৰ ওপৰত বুজাব। এই বুজনিও বহুত জৰুৰী হয়। ইয়াক কল্প-বৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় এই জোপা মনুষ্য সৃষ্টি ৰপী কল্প-বৃক্ষ হয়। তেওঁলোক গীতা শুনোঁতা সকলে ক'ব যে ভগৱানে এনেকৈ শুনাইছিল আৰু তোমালোকে ক'বা ভগৱানে আমাক শুনাই আছে। এয়া হল মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ। ইয়াত কোনো ফল-ফুল বা আম আদি নাই। সেই ফল-ফুলৰ বৃক্ষৰ বীজ তলত থাকে আৰু বৃক্ষ ওপৰৰ ফালে থাকে। ইয়াৰ বীজ ওপৰৰ ফালে আৰু বৃক্ষ তলৰ ফালে। কোৱাও হয় ঈশ্বৰে আমাক জন্ম দিলে অৰ্থাৎ পিতাই সন্তান দিলে। পিতাই ধন দিছে। বাবা আপুনি আমাৰ সকলো দুখ দুৰ কৰি দিয়া। বাবা, বাবা বুলি কৈ থাকে। কিমান অশান্তি হৈ থাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আগত যায়। তেওঁৰ পৰা বিচাৰি থাকে, মহালক্ষ্মী আমাক ধন দিয়া। এয়া সকলো বিচাৰৰ সংস্কাৰ। জগত অস্বাৰ পৰা যদি কোনোৱাই পুত্ৰ বিচাৰে কোনোৱাই আকৌ ক'ব মোৰ বেমাৰ ভাল কৰি দিয়া। লক্ষ্মীৰ আগত কোনেও এনে আশা নাৰাখে, তেওঁৰ পৰা মাথো ধন বিচাৰে। এই কথা তোমালোকে জানা যে জগত অস্বাই লক্ষ্মী হয়, পুনৰ লক্ষ্মীয়ে ৮৪ জন্ম লৈ জগত অস্বা হয়। বৃক্ষ জোপাত চোৱা জগত অস্বা বহি আছে। তেওঁৰেই পিছত নিশ্চয় মহাৰাণী হ'বগৈ, তোমালোক সন্তানসকলো ৰাজধানীলৈ আহিবা। তোমালোক কল্প বৃক্ষৰ তলত বহি আছা। সংগম যুগত ভেটি তৈয়াৰ কৰি থকা হৈছে। কামধেনুৰ তোমালোক সন্তানসকলহে সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা হোৱা।

তোমালোক ভাৰত মাতা শক্তি সেনা হোৱা, ইয়াত পাওৱা আছে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে এজন বাবাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। দিওঁতা এজন পিতাই হয়। তোমালোকে যাকেই ভক্তি নকৰা বা স্মৰণ নকৰা কিন্তু ফল দিওঁতা এজনেই দাতা। তেৱেঁই সকলো দিয়ে। ভক্তি মার্গত তোমালোকে নাৰায়ণৰ, কৃষ্ণৰ পূজা কৰা, কৃষ্ণক দোলাত দোলোৱা, মৰম কৰা। তেওঁৰ পৰা তোমালোকে কি বিচাৰিবা। তোমালোকে বিচৰা আমি তেওঁৰ ৰাজধানীলৈ যাতে আহিব পাৰো অথবা আমি কৃষ্ণৰ দৰে সন্তান পাওঁ। গোৱা হয় - ৰাধা গোবিন্দক মনত কৰা আৰু বৃন্দাৱনলৈ ব'লা। য'ত ৰাজ্য ভাগ্য কৰিছিল, বৈকৰ্ণত। সেই সময়ত কোনো অপ্রাপ্তি নাছিল। কৃষ্ণৰ ৰাজ্যখনক বহুত স্মৰণ কৰে। ভাৰতত যেতিয়া কৃষ্ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া আন কোনো ৰাজ্য নাছিল। এতিয়া পিতা আহিছে কয় ব'লা কৃষ্ণপুৰীলৈ, তাত গৈ কৃষ্ণৰ পত্নি হোৱা বা ৰাধাৰ পতি হোৱা। কথা একেটাই। তাত বিহ পোৱা নাযায়। সেইখন হ'ল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। এতিয়া তোমালোক বিদ্যাৰ্থী হোৱা, পঢ়ি আছা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, ভিকছৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হ'বলৈ। ইয়াত লাগিলে কোনোবা কোটিপতি হওঁক, 50 কোটি থাকিলেও তোমালোকৰ আগত তেওঁলোক দুখীয়া কিয়নো তেওঁলোকৰ সকলো ধন মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যাব। লগত একোৱে নাযাব। খালী হাতেৰে যাব। তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে হাত ভৰপূৰ কৰি লৈছা। এতিয়া তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা পুনৰ সত্যযুগত আহি ৰাজ্য কৰিবা। তোমালোকে পুনৰজন্ম লৈ লৈ বৰ্ণত আহি থাকা। সত্যযুগত 16 কলা, ত্ৰেতা যুগত 14 কলা। পুনৰ ভক্তি মার্গ আৰম্ভ হয় আকৌ ইব্রাহিম, বুদ্ধ আহে। যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া গোটেই বৃক্ষ জোপাৰ জৰ্জৰিত অৱস্থা। এতিয়া তোমালোক কল্প বৃক্ষৰ তলত সংগম যুগত বহি আছা, ইয়াকে কোৱা হয় কল্পৰ সংগম অথবা কলিযুগ আৰু সত্যযুগৰ সংগম। সত্যযুগৰ পিছত ত্ৰেতা, আকৌ ত্ৰেতাৰ পিছত দ্বাপৰ আৰু কলিযুগৰ সংগম। কলিযুগৰ পিছত পুনৰ সত্যযুগ আহিব। মাজত সংগম নিশ্চয় লাগে। কল্পৰ সংগম যুগত পিতা আহে। তেওঁলোকে কল্প শব্দটো সলনি কৰি মাথো যুগে যুগে বুলি লিখি দিলে। বাবাই কয় মই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। ভাৰততেই শিৱ জয়ন্তীৰ গায়ন আছে। কৃষ্ণই জ্ঞান দিব নোৱাৰে। ঘোঁৰা গাড়ীত মাথো কৃষ্ণকে দেখুৱা হয় কিন্তু কৃষ্ণ আহিব কেতিয়া? দ্বাপৰ যুগত কেনেকৈ আহিব। তোমালোকে কোৱা যে স্বৰ্গত কৃষ্ণৰ সংগ পাম। পিতাই কয় ভক্তিত কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ তোমালোকক মইহে কৰাওঁ। কৃষ্ণ জয়ন্তীত অতি মৰমেৰে কৃষ্ণক দোলাত দোলায়, পূজা কৰে। তেওঁলোকে যেন সঁচাকৈয়ে কৃষ্ণক দেখা পায়। সাক্ষাৎকাৰ হয়, কৃষ্ণৰ চিত্ৰ থাকিলে সেই চিত্ৰকো আলিঙ্গন কৰে। ভক্তি মার্গত ময়েই সহায় কৰো। দাতা মই হওঁ। লক্ষ্মীৰ পূজা কৰে, কিন্তু সেয়াতো পাথৰৰ মূৰ্তি। সেই মূৰ্তিয়ে কি দিব? ময়েই দিবলগীয়া হয়। সাক্ষাৎকাৰো ময়েই কৰাওঁ। এয়াও ড্ৰামাত লিপিবদ্ধ আছে। যেনেকৈ কোৱা হয় পৰমপিতাৰ আদেশতেই গছৰ পাত লৰে কিয়নো তেওঁলোকে ভাবে গছৰ পাতে পাতে পৰমাত্মা আছে। কি পৰমাত্মাই বহি বহি গছৰ পাতক আদেশ দিব নেকি! এয়াতো ড্ৰামা আগতেই বনোৱা আছে। এতিয়া তোমালোকে যেনেকৈ অভিনয় কৰি আছা, কল্পৰ পিছত আকৌ তেনেকৈয়ে কৰিবা। যি বোৰ দৃশ্যগ্ৰহণ হ'ল সেয়াই আকৌ চলিব। তাত কোনো অন্তৰ আহিব নোৱাৰে। ড্ৰামা খনক ভালকৈ বুজিব লাগে। পিতাই বুজায় যে বেহদৰ সুখ কল্প কল্প ভাৰতেই পায়। কিন্তু যি ব্ৰাহ্মণ হয় তেওঁলোকেই বিভিন্ন বৰ্ণত আহে। ৮৪ জন্ম লয়। অন্য সকলৰ জন্ম ক্ৰম অনুসৰি কম হৈ যায়। কিমান সৰু সৰু মঠ-পন্থ আছে। অৱশ্যে তেওঁলোকৰ মহিমা হয় - কিয়নো পৱিত্ৰ হয়। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হ'ল পিতা, আৰু কোনো মনুষ্যই স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। তেন্তে ৰাজযোগ আন কোনে শিকাব ?

এতিয়া তোমালোকে কৃষ্ণপুৰীত যাবলৈ ৰাজযোগ শিকি আছা। পুৰুষাৰ্থ সদায় উচ্চ কৰিব লাগিব। তোমালোকে কোৱা কৃষ্ণৰ দৰে সন্তান পাওঁ যেন, কৃষ্ণৰ দৰে পতি পাওঁ যেন। কৃষ্ণই নাৰায়ণ হয় কিন্তু কৃষ্ণৰ দৰে বুলি কিয় কয়! তোমালোকেতো ক'ব লাগে যে নাৰায়ণৰ দৰে পতি পাওঁ যেন। নাৰদেও কৈছে লক্ষ্মিক বিবাহ কৰিম। ৰাধাৰ কাৰণে এনেকৈ নকয়। পিতাই বুজায় তোমালোকে কৃষ্ণ পুৰীলৈ যাব বিচৰা যদি বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰা, সেয়া হ'ল কৃষ্ণৰ দৈৱী কুল। কংখ হ'ল আসুৰি কুল। তোমালোক এতিয়া সংগমত আছা। শূদ্ৰ সম্প্ৰদায়ে নিজক ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী বুলি ক'ব নোৱাৰে। যি

সকলে ব্রাহ্মণ বুলি ক'ব নোৱাৰে তেওঁলোক শূদ্ৰ বৰ্ণৰ হয়। ভাৰতৰেই কথা। ভাৰতেই স্বৰ্গ হয় আকৌ ভাৰতেই নৰক হয়। লক্ষ্মী নাৰায়ণেও ৮৪ জন্ম লৈ ৰজা তমোলৈ আহিবই লাগে। যেতিয়া কৃষ্ণই চক্ৰত আছে তেন্তে বুদ্ধ আদিয়ে কেনেকৈ নিৰ্বাণ ধামত যাব পাৰিব! কোনো কোনোৱে কৈ দিয়ে যে কৃষ্ণ সৰ্বব্যাপী, যি ফালে চোৱা যায় সেই ফালে কৃষ্ণই কৃষ্ণ আছে। ৰামৰ ভক্তই ক'ব ৰাম সৰ্বব্যাপী। তেওঁ লোকে কৃষ্ণক নামানে। বাবাৰ ওচৰত এজন ৰাধাপত্নী আহিছিল, কৈছিল ৰাধাই ৰাধা..., ৰাধা সকলোতে বিৰাজমান। তোমাৰ মাজতো ৰাধা মোৰ মাজতো ৰাধা। গণেশৰ পূজাৰীয়ে কয় তোমাৰ মাজতো গণেশ মোৰ মাজতো গণেশ, গণেশেই গণেশ। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে কয় যীশুখ্ৰীষ্ট ঈশ্বৰৰ সন্তান। যদি যীশুখ্ৰীষ্ট ঈশ্বৰৰ সন্তান হয় তেতিয়া হলে তোমালোক কাৰ সন্তান? অনেক মতান্তৰ আছে। পথ কোনোৱেও নাপায়। মাথো মূৰ দোৱাই থাকে, হাবাথুৰি খায় থাকে। মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তি ভগৱানেই দিব নহয় জানো! তেওঁৰ পৰা আমি কি বিচাৰিম! কোনেও একো নাজানে। পিতাক নজনাৰ কাৰণে মাউৰাৰ দৰে হৈ গ'ল। পুনৰ প্ৰভু আহি তেওঁলোকক নিজৰ কৰি লয়। মানুহে কিমান হাবাথুৰি খাই থাকে, ভাবে ভক্তি কৰিলে ভগৱানক পাব। পিতাই কয় মই আহোৱেই নিজৰ সময়ত। কোনোবাই যিমনেই নামাতক মই কিন্তু সংগমতহে আহো। (কল্পত) এবাৰেই ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই সকলোকে শান্তিত পঠিয়াই দিওঁ। পিছত ক্ৰম অনুসৰি নিজৰ নিজৰ সময়ত আহে। যিসকল দেৱী-দেৱতা আছিল সেই সকলো আত্মা ইয়াতে বহি আছে। পুনৰ নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছে। এতিয়াটো দেৱী দেৱতা ধৰ্মই নাই। সকলোৱে নিজক হিন্দু বুলি ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ড্ৰামা অনুসৰি আকৌ এনেকুৱা হ'ব। যি হৈ গ'ল সেই সকলোবোৰ আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। আকৌ আমি এনেকৈ চক্ৰত আহিম, ইমান জন্ম ল'ম। হিচাব উলিওৱা। প্ৰতিটো ধৰ্মৰ লোকে পিছত কিমান জন্ম ল'ব? বৃক্ষৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত সহজ। নিজে নিজেই মানুহৰ বুদ্ধিক চুই যাব যে কাৰোবাৰ প্ৰেৰণাৰে এই বিনাশৰ জ্বালা তৈয়াৰ হৈ আছে। ইউৰোপ বাসী যাদৱসকলে বোমা বনায়। তেওঁলোকেও কয় আমাক কোনোৱা প্ৰেৰণা দিওঁতা আছে। আমি জানো যে ইয়াৰ দ্বাৰা আমাৰ নিজৰেই কুলৰ বিনাশ কৰো। নিবিচৰা সত্ত্বেও এই মৃত্যুৰ সামগ্ৰী বনাওঁ। লাহে লাহে প্ৰভাৱ পৰিব। লাহে লাহে বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ থাকে নহয়। কোনোবা কাঁইটৰ পৰা কলি, কোনোবা ফুল হৈ যায়। কোনো কোনো ফুল ধুমুহা (পৰিস্থিতি) আহিলে মৰহি যায়। বাবাই কল্পই কল্পই কয়- তেওঁলোকে জ্ঞান শুনে, জ্ঞান শুনায় পিছত আশ্চৰ্যজনকভাৱে বাবাৰ হাত এৰি দিয়ে। এতিয়া পুনৰ বাবাই নিজেই কৈ আছে, মোৰ ওচৰত আহিব, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হ'ব, জ্ঞান শুনাব পিছত মায়াই ভাল ভাল সন্তানসকলকো খাই পেলায় (বশীভূত কৰে) আগলৈ দেখিবা কেনেকৈ ভাল ভাল সন্তানো শেষ হৈ যায়।

যি হৈ গ'ল সেয়া পাৰ হৈ গ'ল পিতাই এতিয়া বৰ্তমানত বুজাই আছে। পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত শাস্ত্ৰ লিখিব। এই ড্ৰামাখন এনেকৈয়ে বনোৱা আছে। এতিয়া পিতাই আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনাই আছে। যিয়ে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে তেওঁলোকৰ নামতে শাস্ত্ৰ লিখে। সেয়া হ'ল ধৰ্ম শাস্ত্ৰ। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ এখন গীতাই হয়। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰে এখন শাস্ত্ৰ থকা উচিত। শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা ঠিক আছে। ভগৱানৰ বাণী। ভগৱানে আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এইটো হ'ল সকলোতকৈ প্ৰাচীন ধৰ্ম। প্ৰতিটো ধৰ্মৰ নিজৰ নিজৰ শাস্ত্ৰ আছে আৰু সেই শাস্ত্ৰ পঢ়ি থাকে। এতিয়া তোমালোক দেৱতা হোৱা কিন্তু তোমালোকে কোনো শাস্ত্ৰ পঢ়াৰ দৰকাৰ নাই, তাত শাস্ত্ৰই নাথাকে। এই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব, আকৌ গীতা কৰ পৰা আহিল? দ্বাপৰ যুগত মানুহে লিখিলে, যি গীতা এতিয়া আছে আকৌ সেই গীতাকে বিচাৰি উলিয়াব। যেনেকৈ কল্পৰ আগতে লিখিছিল তেনেকৈ আকৌ এই শাস্ত্ৰ লিখিব। ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী তৈয়াৰ হৈয়ে থাকিব।

পিতাই বুজায় - অতি মৰমৰ পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকল, পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। এতিয়া তোমালোকে সংগম যুগত ৰাজযোগ শিকি আছা, যিহেতু কলিযুগক সত্যযুগ বনাব লাগিব। তেওঁলোকে কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দি সকলোকে ঘোৰ অন্ধকাৰলৈ ঠেলি দিলে। মনুষ্য এতিয়া বিবুদ্ধিত, ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোক সন্তানসকলেই বেহদৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'বা। বাবাই বহুত উপায় দিছে মাথো বাবাক স্মৰণ কৰা, চাৰ্ট ৰাখা। ভোজন বনোৱা সময়তো বাবাক স্মৰণ কৰিবা। যদি ভোজন বনোৱা সময়ত পতি, সন্তান আদিক মনত পেলাব পাৰা তেন্তে শিৱবাবালৈ কিয় মনত নপৰে! এইটো

তোমালোকৰ কাম। বাবাই বুদ্ধিৰ জখলা দিছে বগাই উঠা বা নুঠা সেয়া তোমালোকৰ কথা। যিমানৈই স্মৰণ কৰিবা সিমানৈ জখলাত উঠি গৈ থাকিবা। নহলে ইমান সুখ নাপাবা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ:-*

- 1) কৃষ্ণপুৰীলৈ যাবলৈ হ'লে বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। শূদ্ৰৰ সংস্কাৰক পৰিৱৰ্তন কৰি দৃঢ় ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগিব।
- 2) বুদ্ধিৰ বলৰে স্মৰণৰ জখলাত উঠি গৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিৰ জখলাত উঠি গৈ থাকিলেহে অপাৰ সুখৰ অনুভৱ হ'ব।

***বৰদান:-** প্ৰত্যেক আত্মাক ছেকেণ্ডত মুক্তি-জীৱন মুক্তিৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাওঁতা মাষ্টৰ সংগঠক হোৱা।

এতিয়ালৈকে মাষ্টৰ দাতা বা মাষ্টৰ শিক্ষকৰ ভূমিকা পালন কৰি আছা। কিন্তু এতিয়া সংগঠকৰ সন্তান হৈ গতি আৰু সংগতিৰ বৰদাতা হোৱাৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। মাষ্টৰ সংগঠক অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ অনুসৰণ কৰোঁতা। সংগঠকৰ বচন অনুসৰি সদায় সম্পূৰ্ণ ৰীতিত চলোতা। এনেকুৱা মাষ্টৰ সংগঠকৰেই ছেকেণ্ডত দৃষ্টিৰে নিহাল কৰাৰ অৰ্থাৎ মুক্তি-জীৱন মুক্তিৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰোৱাৰ সেৱা কৰিব পাৰে।

***প্লেগান:-** আজ্ঞাকাৰী হ'লে বাপদাদাৰ অন্তৰৰ আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!!ওম্শান্তি!!
